

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

I. ÚS 259/2010-40

Ústavný súd Slovenskej republiky neverejnou zasadnutím 30. septembra 2010 v senáte zloženom z predsedu Milana Ľalíka, zo sudkyne Marianny Mochnáčovej a sudcu Petra Brňáka v konaní o sťažnosti JUDr. Ing. D. Ď. – S. H., Česká republika, zastúpeného advokátom JUDr. J. H., B., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 49 Cb 24/00 (pôvodne vedenom pod sp. zn. 33 Cb 39/98) takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo JUDr. Ing. JUDr. Ing. D. Ď. – S. H., na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní

vedenom pod sp. zn. 49 Cb 24/00 (pôvodne vedenom pod sp. zn. 33 Cb 39/98) porušené bolo.

2. Krajskému súdu v Bratislave p r i k a z u j e , aby v konaní vedenom pod sp. zn. 49 Cb 24/00 konal bez zbytočných prierahov.

3. JUDr. Ing. JUDr. Ing. D. Ď. – S. H., p r i z n á v a finančné zadost'učinenie v sume 5 000 € (slovom päťtisíc eur), ktoré je Krajský súd v Bratislave p o v i n n ý vyplatiť mu do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. Krajský súd v Bratislave j e p o v i n n ý uhradiť JUDr. Ing. JUDr. Ing. D. Ď. – S. H., trovy právneho zastúpenia v sume 303,30 € (slovom tristotri eur a tridsať centov) na účet jeho právneho zástupcu JUDr. J. H., B., do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 5. mája 2010 doručená s'ťažnosť JUDr. Ing. JUDr. Ing. D. Ď. – S. H., Česká republika (ďalej len „s'ťažovateľ“), zastúpeného advokátom JUDr. J. H., B., ktorou namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prierahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 49 Cb 24/00 (pôvodne vedenom pod sp. zn. 33 Cb 39/98).

Zo s'ťažnosti, z jej príloh a vyžiadaného spisu krajského súdu sp. zn. 49 Cb 24/00 vyplýva, že s'ťažovateľ ako navrhovateľ podal 21. mája 1998 krajskému súdu návrh na začatie konania, ktorým sa domáhal vydania hnutel'ných vecí od odporcu – obchodnej

spoločnosti Ž., spol. s r. o. Sťažovateľ sa v návrhu na začatie konania domáhal aj vydania predbežného opatrenia, ktorým sa zakáže odporcovi nakladať s hnutelnými vecami, vydanie ktorých je predmetom návrhu vo veci samej. Konanie o návrhu sťažovateľa bolo vedené krajským súdom pod sp. zn. 33 Cb 39/98.

Krajský súd dvakrát rozhodol o zamietnutí návrhu sťažovateľa na vydanie predbežného opatrenia (uznesením z 27. mája 1998 a uznesením zo 7. júla 1999). Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) na základe odvolaní sťažovateľa svojimi uzneseniami (č. k. 6 Obo 258/98-128 zo 16. februára 1999 a č. k. 6 Obo 251/99-190 z 19. novembra 1999) zrušil obe rozhodnutia krajského súdu o zamietnutí návrhu sťažovateľa na vydanie predbežného opatrenia. Spis sa nachádzal na najvyššom súde v období od 6. augusta 1998 do 1. apríla 1999 a v období od 25. augusta 1999 do 25. januára 2000 (spolu takmer trinásť mesiacov).

V ďalšom období viedol krajský súd konanie pod novou sp. zn. 49 Cb 24/00. Dňa 5. októbra 2000 bolo krajskému súdu doručené stanovisko správcu konkurznej podstaty (ďalej len „SKP“) Ž., spol. s r. o., v súvislosti s vedením iných súdnych konaní, predmetom ktorých bolo tiež posudzovanie otázky, či je vlastníkom hnutelným vecí tvoriacich predmet konania sťažovateľ, odporca, resp. obchodná spoločnosť Ž., spol. s r. o. Sťažovateľ podaním doručeným krajskému súdu 19. októbra 2000 zmenil svoj návrh tak, že sa vo veci už nedomáhal vydania ním označených hnutelných vecí, ale určenia svojho vlastníckeho práva k týmto veciam. Krajský súd na pojednávaní konanom 19. októbra 2000 „akceptoval“ sťažovateľom navrhnutú zmenu jeho návrhu, ale o pripustení zmeny nerozhodoval. K meritórnemu prerokovaniu veci na pojednávaní 19. októbra 2000 nedošlo z dôvodu ospravedlnenej neprítomnosti odporcu a pojednávanie bolo odročené na neurčito. Na ďalšom pojednávaní 23. februára 2001 krajský súd vo veci rozhodol.

Krajský súd rozsudkom č. k. 49 Cb 24/00-259 z 23. februára 2001 v spojení s opravným uznesením z 10. apríla 2001 uložil odporcovi povinnosť vydať sťažovateľovi označené hnutelné veci v súlade s pôvodným návrhom sťažovateľa a uznesením z 11. apríla 2001 rozhodol o predbežnom opatrení, ktorým zakázal odporcovi nakladať s označenými

hnutelnými vecami. Na základe odvolaní podaných odporcom najvyšší súd uznesením sp. zn. 6 Obo 160/01, 6 Obo 170/01 z 21. novembra 2001 zrušil označený rozsudok a uznesenia krajského súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Spis sa nachádzal na najvyššom súde v období od 18. júna 2001 do 21. decembra 2001 (viac ako 6 mesiacov).

Dňa 15. mája 2006 krajský súd v súlade so závermi najvyššieho súdu uznesením rozhodol o spojení konania vedeného krajským súdom pod sp. zn. 22 NcCb 505/96 s konaním vedeným pod sp. zn. 49 Cb 24/00 s tým, že po spojení vecí sa konanie ďalej vedie pod sp. zn. 49 Cb 24/00.

Predmetom konania vedeného krajským súdom pod sp. zn. 22 NcCb 505/96 bolo konanie o návrhu obchodnej spoločnosti Ž., spol. s r. o., na vydanie predbežného opatrenia o uložení zákazu obchodnej spoločnosti Železničné staviteľstvo Bratislava, spol. s r. o. (teda odporcovi totožnému s odporcom v konaní vedenom pod sp. zn. 49 Cb 24/00), nakladať s hnutelnými vecami tvoriacimi aj predmet konania vedeného pod sp. zn. 49 Cb 24/00. V konaní vedenom krajským súdom pod sp. zn. 22 NcCb 505/96 bolo vydané navrhované predbežné opatrenie uznesením zo 4. marca 1996, proti ktorému odvolanie nebolo podané. Na obchodnú spoločnosť Ž., spol. s r. o., bol uznesením Mestského súdu Bratislava I č. k. 38 K 111/95- 59 z 1. februára 1996 vyhlásený konkurz.

Dňa 14. augusta 2006 SKP obchodnej spoločnosti Ž., spol. s r. o., na výzvu krajského súdu z 27. júla 2006 oznámil, že nesúhlasí s pokračovaním v konaní vedenom pod sp. 49 Cb 24/00 a následne sa v spise nachádza pokyn zákonného sudcu o uložení spisu medzi prerušené konania.

V období od 8. júna 2007 do 14. augusta 2008 bol spis zapožičaný inému súdu a 8. apríla 2008 došlo k zmene zákonného sudcu.

Dňa 28. októbra 2008 sťažovateľ podal predsedníčke krajského súdu sťažnosť na prieťahy v konaní, ktorá sa v odpovedi sp. zn. Spr. 2224/08 z 20. novembra ospravedlnila za

vzniknuté priet'ahy v konaní a oznámila, že vec bola prevedená do režimu sledovania veci predsedníčkou krajského súdu pre účely zabránenia vzniku ďalších priet'ahov.

V ďalšom období krajský súd pripojil aktuálne výpisy z obchodného registra účastníkov konania, právoplatné rozhodnutia zo spisu krajského súdu sp. zn. 81 Cb 80/97 (týmito rozhodnutiami bol 5. januára 2004 zamietnutý návrh sťažovateľa smerujúci proti SKP Ž., spol. s r. o., o vylúčenie hnutel'ných vecí z konkurznej podstaty, pričom podľa SKP ide o hnutel'né veci, ktorých vydania sa sťažovateľ domáha v konaní vedenom pod sp. 49 Cb 24/00) a v nadväznosti na oznámenie SKP, že konkurz vedený na majetok spoločnosti Ž., spol. s r. o., bol ukončený a majetok speňažený vrátane hnutel'ných vecí tvoriacich predmet konania, pripojil uznesenie krajského súdu sp. zn. 38 K 111/95 z 30. septembra 2008 o ukončení konkurzného konania a zistil, že z dôvodu podaného odvolania v apríli 2010 toto uznesenie sa ešte nestalo právoplatným. Vo veci bolo nariadené pojednávanie na 22. apríl 2009, ktoré bolo odročené na neurčito bez prerokovania veci (z dôvodu nevykázaného doručenia predvolania odporcovi) a ďalšie pojednávanie na 19. máj 2010, ktoré bolo odročené pre účely ďalšieho zisťovania skutočností o identite hnutel'ných vecí tvoriacich predmet konania prostredníctvom príslušného dopravného inšpektorátu.

Sťažovateľ okrem podrobného opisu priebehu konania v sťažnosti uviedol:

„Sťažovateľ... na pojednávaní dňa 22. 4. 2009, písomne žiadal súd o zabezpečenie dôkazov z K. v B. (ďalej len KDI) potrebných pre rozhodnutie vo veci a to listinné dôkazy o prevode motorových vozidiel... ktoré boli prevedené na iný právny subjekt a ktoré sú predmetom žalobného návrhu...

Máme aj vedomosť, že hnutel'ný majetok napadnutý touto žalobou zo dňa 21. 5. 1998 nebol zapísaný v konkurznej podstate Ž., s. r. o.

Podaním zo dňa 27. 2. 2009 sme žiadali a žiadame, aby SKP založil do spisu dôkazy, že hnutel'ný majetok zablokovaný predbežným opatrením č. k. 22 NcCb 505/96 bol zapísaný v konkurznej podstate úpadcu...

Dňa 4. 5. 2009 sme opakovane žiadali zabezpečiť dôkazy z KDI a od SKP tak, aby tieto boli k dispozícii pred rozhodnutím vo veci samej...

v tomto súdnom konaní bezdôvodné prietahy spôsobené boli a tieto prietahy nezavinil sťažovateľ - žalobca, ale ich zavinil konajúci súd.

Počas priebehu tohto konania sťažovateľ podal niekoľko urgencií a sťažností vo veci, avšak ani po jednej urgencii, alebo sťažnosti, neboli zo strany súdu prijaté také opatrenia, aby pretrvávajúci stav právnej neistoty, pre ktorý sa sťažovateľ obrátil na súd bol odstránený.

Tento stav právnej neistoty trvá už temer 12 rokov a to od 21. 5. 1998, kedy sa sťažovateľ obrátil na súd o rozhodnutie vo veci samej...“

Sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd na základe dôvodov uvedených v sťažnosti po jej prerokovaní a prijatí na ďalšie konanie takto rozhodol:

„I. Krajský súd Bratislava porušil právo sťažovateľa na prejednanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy SR a právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v konaní vedenom pod sp. zn. 49Cb 24/00 (predtým sp. zn. 33Cb 39/98) a sústavne porušuje základné právo sťažovateľa, JUDr. Ing. D. Ď... H.

II. Krajskému súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 49Cb 24/00 prikazuje konať vo veci bez zbytočných prietahov.

III. JUDr. Ing. D. D. priznáva primerané finančné zadostiučinenie vo výške 12 000 Eur, ktorú čiastku je povinný Krajský súd v Bratislave zaplatiť na účet advokáta JUDr. J. H..., do dvoch mesiacov od právoplatnosti nálezu Ústavného súdu SR.

IV. JUDr. Ing. D. D. priznáva náhradu trov právneho zastúpenia vo výške 303,30 Eur a to všetko, je Krajský súd v Bratislave povinný zaplatiť na účet advokáta JUDr. J. H..., do dvoch mesiacov od právoplatnosti nálezu Ústavného súdu SR.“

Ústavný súd uznesením č. k. I. ÚS 259/2010-24 zo 7. júla 2010 prijal podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) sťažnosť sťažovateľa na ďalšie konanie.

Predsedníčka krajského súdu sa na základe výzvy ústavného súdu vyjadrila k sťažnosti podaním sp. zn. Spr. 3316/2010 zo 4. augusta 2010, v ktorom sa k dôvodnosti sťažnosti nevyjadrila, len uviedla ďalšie úkony, ktoré boli zo strany krajského súdu vykonané 30. júla 2010, 2. augusta 2010 a 4. augusta 2010.

K vyjadreniu krajského súdu zaujal stanovisko právny zástupca sťažovateľa v podaní z 18. augusta 2010 doručenom ústavnému súdu 19. augusta 2010, v ktorom hodnotil jednotlivé úkony krajského súdu označené v jeho vyjadrení.

Predsedníčka krajského súdu vo vyjadrení zo 4. augusta 2010 a právny zástupca sťažovateľa vo vyjadrení z 18. augusta 2010 oznámili ústavnému súdu, že netrvajú na tom, aby sa vo veci konalo ústne pojednávanie, preto ústavný súd v súlade s § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde upustil od ústneho pojednávania, keďže od neho nebolo možné očakávať ďalšie objasnenie veci.

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Sťažovateľ sa sťažnosťou domáhal vyslovenia porušenia svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, podľa ktorého každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov.

Sťažovateľ zároveň namietal aj porušenie čl. 6 ods. 1 dohovoru, podľa ktorého každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom. Ústavný súd si pri výklade práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prietáhov osvojil judikatúru

Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej aj „ESLP“) k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie vecí v primeranej lehote. Z uvedeného dôvodu nemožno v obsahu týchto práv vidieť zásadnú odlišnosť (II. ÚS 55/98, I. ÚS 28/01, I. ÚS 20/02).

Ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (čo platí, aj pokiaľ ide o čl. 6 ods. 1 dohovoru) vychádza zo svojej ustálenej judikatúry, v súlade s ktorou „Účelom základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prietáhov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním vecí na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím súdu“ (m. m. IV. ÚS 221/04).

Základnou povinnosťou súdu a sudcu je preto zabezpečiť taký procesný postup v súdnom konaní, ktorý čo najskôr odstráni stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa účastník obrátil na súd so žiadosťou o jeho rozhodnutie.

Táto povinnosť súdu a sudcu vyplýva z § 6 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“), ktorý súdom prikazuje, aby v súčasnosti so všetkými účastníkmi konania postupovali tak, aby ochrana ich práv bola rýchla a účinná, ďalej z § 100 ods. 1 OSP, podľa ktorého len čo sa konanie začalo, postupuje v ňom súd i bez ďalších návrhov tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá.

Sudca je podľa § 117 ods. 1 OSP povinný robiť vhodné opatrenia, aby sa zabezpečilo splnenie účelu pojednávania a úspešné vykonanie dôkazov. Ďalšia významná povinnosť pre sudcu vyplýva z § 119 ods. 1 OSP, podľa ktorého sa pojednávanie môže odročiť len z dôležitých dôvodov, ktoré sa musia oznámiť. Ak sa pojednávanie odročuje, predseda senátu alebo samosudca spravidla oznámi deň, kedy sa bude konať nové pojednávanie.

Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným priet'ahom v konaní, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (aj práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru), ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (III. ÚS 111/02, IV. ÚS 74/02, III. ÚS 142/03) zohľadňuje tri základné kritériá, ktorými sú právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje (1), správanie účastníka súdneho konania (2) a postup samotného súdu (3). V súlade s judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva v rámci prvého kritéria ústavný súd prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľa (I. ÚS 19/00, II. ÚS 32/02). Podľa uvedených kritérií posudzoval ústavný súd aj sťažnosť sťažovateľa.

1. Pokiaľ ide o kritérium právna a faktická zložitosť veci, predmetom posudzovaného konania vedeného krajským súdom je nárok sťažovateľa na vydanie hnutelných vecí odporcom, resp. určenie jeho vlastníckeho práva k týmto veciam.

Žaloby tohto typu tvoria štandardnú súčasť rozhodovacej činnosti všeobecných súdov. Napriek tomu určitú právnu a skutkovú náročnosť posúdenia nárokov sťažovateľa mohli predstavovať tieto okolnosti:

- Hnutelné veci tvoriace predmet posudzovaného konania, resp. niektorým z nich mohli byť zahrnuté do konkurznej podstaty obchodnej spoločnosti Ž., spol. s r. o., na ktorú bol vyhlásený konkurz 1. februára 1996.

- Sťažovateľ nebol úspešný v inom konaní, kde sa domáhal vylúčenia hnutelných vecí z konkurznej podstaty obchodnej spoločnosti Ž. spol. s r. o., pričom mohlo ísť o veci tvoriace predmet posudzovaného konania (rozsudok vo veci o vylúčení vecí z konkurznej podstaty sa stal právoplatným 5. januára 2004).

- S konaním o žalobe sťažovateľa bolo spojené konanie o návrhu spoločnosti Ž., spol. s r. o., na vydanie predbežného opatrenia zákazu nakladania s hnutelnými vecami voči odporcovi (k spojeniu konaní došlo v dôsledku záveru krajského súdu o totožnosti hnutelných vecí tvoriacich predmet oboch konaní). K spojeniu konaní došlo 15. mája 2006, t. j. potom, ako vo veci už bolo vydané právoplatné predbežné opatrenie 4. marca 1996. Z obsahu spisu nevyplýva, že by obchodná spoločnosť Ž., spol. s r. o., resp. jeho SKP

podali žalobu vo veci samej v jednomesačnej lehote po právoplatnosti predbežného opatrenia, ako to bolo uložené v samotnom predbežnom opatrení.

2. Správanie účastníkov konania je druhým kritériom pri rozhodovaní o tom, či v konaní pred súdom došlo k zbytočným priet'ahom, a tým aj k porušeniu základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Ústavný súd v posudzovanom období konania krajského súdu nezistil žiadne okolnosti, ktorými by sťažovateľ prispel k priet'ahom v konaní krajského súdu.

3. Ďalším kritériom, podľa ktorého ústavný súd hodnotil, či v uvedenom konaní došlo k zbytočným priet'ahom, bol postup krajského súdu v predmetnej veci.

Ústavný súd konštatuje, že posudzované konanie krajského súdu (ktoré začalo 21. mája 1998 a toho času trvá viac ako 12 rokov bez jeho právoplatného ukončenia) sa vyznačuje opakovanými obdobiami dlhodobej a bezdôvodnej nečinnosti krajského súdu ako aj vykonávaním neefektívnych úkonov. Z obsahu príslušného spisu krajského súdu nevyplývajú žiadne skutočnosti, ktoré by krajskému súdu objektívne bránili v riadnom prerokovaní a kvalitnom rozhodnutí veci. Za takéto skutočnosti nie je možné považovať ani okolnosti zvyšujúce právnu a skutkovú náročnosť veci (na ktoré ústavný súd poukázal v druhom odseku bodu 1 tejto časti svojho nálezu). Osobitne nie za stavu, keď sa krajský súd dostatočne nevenoval učeniu relevantných skutkových a právnych záverov z označených okolností.

V tejto súvislosti je potrebné poukázať najmä absenciu porovnania okruhu hnutel'ných vecí tvoriacich predmet posudzovaného konania a hnutel'ných vecí, ktoré tvorili predmet incidenčnej žaloby sťažovateľa smerujúcej proti SKP obchodnej spoločnosti Ž., spol. s r. o., a vyvodenia náležitých záverov z tohto porovnania. Ďalej je potrebné poukázať na absenciu vysporiadania sa s účastníctvom SKP obchodnej spoločnosti Ž., spol. s r. o., v

posudzovanom konaní v nadväznosti na okolnosť uvedenú v tretej zarážke druhého odseku bodu 1 tejto časti nálezu.

Ústavný súd vzhľadom na zistené prieťahy v konaní krajského súdu ako celku nepovažuje za potrebné hodnotiť jeho jednotlivé neefektívne úkony v spojení s obdobiami jeho úplnej nečinnosti pre vyslovenie záveru o tom, že v posudzovanom konaní došlo k porušeniu základného práva sťažovateľa podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a jeho práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

III.

Ak ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnosti fyzickej osoby alebo právnickej osoby podľa čl. 127 ods. 2 ústavy vysloví, že k porušeniu práva došlo právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom, prípadne nečinnosťou, zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah, prípadne prikáže tomu, kto právo porušil, aby vo veci konal.

Ústavný súd rozhodol v zmysle ustanovenia § 56 ods. 3 písm. a) zákona o ústavnom súde a prikázal krajskému súdu, aby vo veci konal bez prieťahov.

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie.

Podľa § 50 ods. 3 zákona o ústavnom súde ak sa sťažovateľ domáha finančného zadosťučinenia, musí uviesť rozsah, ktorý požaduje, a z akých dôvodov sa ho domáha.

Podľa § 56 ods. 5 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd rozhodne o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia, orgán, ktorý základné právo alebo slobodu porušil, je povinný ho vyplatiť sťažovateľovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu.

Sťažovateľ žiadal priznanie primeraného finančného zadost'učinenia v sume 12 000 € z dôvodov uvedených v sťažnosti poukazujúc najmä na dlhotrvajúcu právnu neistotu.

Cieľom primeraného finančného zadost'učinenia je dovŕšenie ochrany porušeného základného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany, nielen deklaráciu porušenia, prípadne príkaz na ďalšie konanie bez porušovania základného práva (IV. ÚS 210/04).

Podľa názoru ústavného súdu prichádza v tomto prípade do úvahy priznanie primeraného finančného zadost'učinenia.

Pri určení primeraného finančného zadost'učinenia ústavný súd vychádzal zo zásad spravodlivosti aplikovaných ESLP, ktorý spravodlivé finančné zadost'učinenie podľa čl. 41 dohovoru priznáva so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu.

Vzhľadom na celkovú dobu posudzovaného súdneho konania a jeho priebeh, na mieru zavinenia krajského súdu na vzniknutých prierahoch v posudzovanom konaní ústavný súd považoval priznanie sumy 5 000 € sťažovateľovi za primerané finančné zadost'učinenie podľa § 50 ods. 3 zákona o ústavnom súde.

Ústavný súd napokon rozhodol aj o úhrade trov konania sťažovateľa, ktoré mu vznikli v dôsledku jeho právneho zastúpenia pred ústavným súdom advokátom. Úhradu priznal za dva úkony právnej služby (prevzatie a prípravu zastúpenia, podanie sťažnosti) v súlade s § 1 ods. 3, § 11 ods. 2 a § 14 ods. 1 písm. a) a c) vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov účinnnej do 1. júna 2010 (ďalej len „vyhláška“), a to po 120,23 € za 2 úkony vykonané v roku 2010 a režijný paušál 2 x 7,21 € (§ 16 ods. 3 vyhlášky), t. j. 254,88 €. Keďže advokát je platcom dane z pridanej hodnoty, uvedená suma bola zvýšená o 19 % daň z pridanej hodnoty na sumu 303,30 €.

Podania sťažovateľa z 18. augusta 2010 nevyhodnotil ústavný súd vzhľadom na absenciu ústavnoprávneho rozmeru v jeho obsahu ako podanie relevantné na rozhodnutie vo veci samej, a preto odmenu zaň nepriznal.

Priznanú úhradu trov právneho zastúpenia je krajský súd povinný zaplatiť na účet právneho zástupcu sťažovateľa (§ 31a zákona o ústavnom súde v spojení s § 149 OSP).

Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, je potrebné pod právoplatnosťou nálezu uvedenou vo výroku tohto rozhodnutia rozumieť jeho doručenie účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 30. septembra 2010